

Arrest

nr. 86 763 van 3 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 mei 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 januari 2009 diende de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 60 155 van 22 april 2011 heeft de Raad de beslissing van 29 september 2010 vernietigd en heeft hij de zaak teruggezonden naar de commissaris-generaal.

1.3. De commissaris-generaal nam op 9 augustus 2011 wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekster diende ook

tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 72 324 van 20 december 2011 heeft de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.4. Op 25 april 2012 diende de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 2 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Het betreft de bij huidig beroep bestreden beslissing die als volgt, is gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten Z(...) M(...)

geboren te Samashi , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.04.2012

Overwegende dat betrokkene op 06.01.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.09.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing vernietigde. Overwegende dat op 09.08.2011 het CGVS een nieuwe beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' nam. Overwegende dat de RVV op 23.12.2011 deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 25.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot Z(...) R(...) voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat deze asielaanvraag op 02.05.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze een gehandicapt kind heeft en daarom vaak in het ziekenhuis verblijft. Overwegende. Overwegende dat betrokkene verklaart via de media vernomen te hebben dat de algemene situatie in Tsjetsjenië slecht is. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. Aangezien het opschrift niet vermeldt dat het verzoekschrift ook een vordering tot schorsing omvat, wordt het verzoekschrift conform artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel geacht een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens wordt machtsoverschrijding opgeworpen.

Het middel wordt als volgt uitgewerkt:

“De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

Verschillende verklaringen kunnen elkaar uiteraard aanvullen.

Het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (RVS, 03.08.2001, nr. 98.160, Dimole / CGVS).

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat verwerende partij er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar het feit dat er reeds een asielaanvraag was ingediend geworden, en deze reeds was afgewezen.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een voorheen gemaakte beoordeling in hoofde van verwerende partij, waarbij echter geen rekening kon gehouden worden met tal van bewijsstukken die verzoekster thans wel kan aanbrengen.

Toen zij haar eerste asielaanvraag indiende en ook lopende deze procedure had verzoekster deze stukken nog niet in haar bezit, kon zij ze ook niet in zijn bezit hebben omdat zij dateren van na deze procedure.

Het is ook totaal niet correct om wanneer de asielzoeker stukken voorlegt ter ondersteuning van de door hem geuite vrees voor vervolging, zomaar zonder enig onderzoek ten gronde gaat oordelen net alsof de voorlegging van stukken niet relevant zou zijn.

De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CEREXHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

Uit de verklaring van de Mensenrechtenorganisatie Memoriaal die door verzoeker wordt neergelegd en ook nog uit de twee convocaties blijkt duidelijk dat verzoeker problemen kent in zijn geboorteland en verder dat deze problemen actueel zijn.

In de verklaring van de Mensenrechtenorganisatie MEMORIAAL wordt expliciet vermeld dat de problemen van verzoeker begonnen op 05.06.2005, na de dood van de neef van verzoeker, dhr. B(...) B(...) A(...).

Deze neef heeft destijds meegedaan aan de bezetting van het mediacentrum van s. Sernovodsk, waarna hij uiteindelijk werd gedood door een schot op 05.06.2005.

Bij de identificatie bleek dat deze vermoord was door een schot doch dat er tevens meerdere fracturen waren aan de bovenste ledematen, vermoedelijk het gevolg van martelen.

Gezien de activiteiten van deze neef, werd de volledige familie Z(...) door de geheime diensten geschaduwd en gevolgd.

Er vonden verschillende huiszoekingen en ondervragingen plaats. Het is in deze omstandigheden dat verzoekster en haar echtgenoot diende onder te duiken. Bij een huiszoeking werd de jongste zoon S(...) opgepakt voor ondervraging, doch nadien vrijgelaten.

In de verklaring van Mensenrechtenorganisatie MEMORIAAL staat expliciet vermeld dat het gevaarlijk is voor verzoekster en haar gezin om terug te keren aangezien zijn zaak nog steeds in behandeling is.

Dit blijkt ook uit twee convocaties die bijkomend werden voorgelegd door verzoeker.

Dat deze convocaties dateren van na de vorige asielaanvraag van verzoeker.

Dat ten onrechte door verwerende partij wordt gesteld dat deze documenten geen bewijskracht hebben aangezien zij niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen.

Dat evenwel verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag nooit werd toegelaten om haar asielaanvraag ten gronde toe te lichten, en dus verklaringen terzake af te leggen.

Dat de kringredenering van verwerende partij niet opgaat, waarbij er gesteld wordt dat de documenten geen bewijskracht hebben zonder geloofwaardige verklaringen, doch anderzijds geen verklaringen mogen afgelegd worden zonder bewijsstukken.

Dat deze redenering inhoudt dat verzoekster én geen verklaringen kan afleggen en géén bewijsstukken kan voorleggen die ten gronde worden onderzocht.

Dat in dit verband duidelijk is dat de asielaanvraag van verzoekster op basis van deze nieuwe informatie een onderzoek ten gronde verdient en niet zomaar kan afgewezen worden.

Dat uit deze bijkomende informatie blijkt dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren.

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.e., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace », (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de nieuwe informatie inzake vervolgingen niet worden in rekening gebracht bij het beoordelen of verzoekster effectieve (sic) verwijderbaar is uit het land.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaring van MEMORIAAL een gesolliciteerd karakter vertoont.

Dat in de mate dat hiermee bedoeld wordt dat deze verklaring is afgeleverd nadat er schriftelijke bevestiging was gevraagd, dit correct is.

Dat in de mate dat hiermee bedoeld zou worden dat de inhoud hierdoor niet objectief zou zijn, en niet werkelijkheidsgetrouw zou zijn, dit met de meeste klem ontkend dient te worden."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Waar de verzoekster de schending aanvoert van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", laat zij na een duidelijke omschrijving te geven van het precieze beginsel dat zij geschonden acht. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur".

De Raad stelt vast dat de verzoekster de uiteenzetting van het middel aanvangt met een aantal theoretische stellingnames en verwijzingen, die slaan op toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals geregeld door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Los van het feit dat de verzoekster hierbij nalaat aan te geven wat precies het verband is met de bestreden beslissing en hoe deze beslissing in haar wettigheid zou zijn aangetast, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag betreft, waarbij de bevoegdheid van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot het nagegaan of de verzoekster nieuwe gegevens heeft aangebracht in vergelijking met haar eerdere asielaanvraag. De staatssecretaris doet in de bestreden beslissing geen uitspraak over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus en mag dit overigens ook niet doen. In zoverre het de bedoeling is van de verzoekster om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat hij in het kader van het onderhavige annulatieberoep niet de bevoegdheid heeft om uitspraak te doen over de behoefte aan internationale bescherming daar hij enkel een wettigheidstoezicht op de thans bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer

2005-2006, nr. 2479/001, 94). De inleidende uiteenzettingen van de verzoekster zijn dan ook niet dienstig.

De uiteenzetting van het middel is ook zeer warrig waar de verzoekster, met verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak, stelt dat er *“sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de nieuwe informatie inzake vervolgingen niet wordt in rekening gebracht bij het beoordelen of verzoekster effectief verwijderbaar is uit het land”*. Ten eerste verwijst zij wederom naar ondienstige rechtsleer en rechtspraak nu deze enkel gelden in het kader van het onderzoek naar de behoefte aan internationale bescherming - dit is het oordeel omtrent het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus - terwijl zoals reeds opgemerkt de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag betreft en de verweerder bij het nemen van deze beslissing niet de bevoegdheid heeft om uitspraak over de behoefte aan internationale bescherming. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en zelfs geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat de verzoekster het land – al dan niet gedwongen – dient te verlaten. Voorts is het ook niet duidelijk welke informatie de verzoekster precies bedoelt met *“de nieuwe informatie inzake vervolgingen”*. De kritiek ter zake is dan ook niet dienstig en bovendien zeer onduidelijk, zodat de verzoekster hiermee niet kan bereiken dat de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang komt.

3.3. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht in het licht van voornoemd artikel 51/8.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de (gemachtigde van de) staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.4. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekster bij haar asielaanvraag van 25 april 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, en daaropvolgend besluit dat de verzoekster *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980”*.

Verzoeksters kritiek dat zij bij haar tweede asielaanvraag nooit werd toegelaten om haar asielaanvraag ten gronde toe te lichten en dus verklaringen terzake af te leggen, mist feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekster op 25 april 2012 op de Dienst Vreemdelingenzaken werd uitgenodigd voor een interview in verband met haar tweede asielaanvraag. Tijdens dit interview heeft zij de kans gekregen om nieuwe stukken neer te leggen en verklaringen af te leggen ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag. Uit de door de verzoekster ondertekende transcriptie van het interview, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekster zulks ook daadwerkelijk heeft gedaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met name dat aan de verzoekster op 25 april 2012 werd gevraagd welke de nieuwe elementen zijn die zij aanbrengt bij haar nieuwe aanvraag. De verzoekster, die blijkens de stukken van het administratief dossier geen nieuwe documenten overlegde, verklaarde hierop het volgende: *“We kunnen niet terugkeren, omdat mijn man nog steeds problemen heeft in ons land. Dat weten we via contact met zijn familie. Mijn man heeft vandaag ook nieuwe bewijzen voorgelegd om onze problemen te staven. De algemene situatie in Tsjetsjenië is nog steeds slecht. Dit weten we via de media (internet). Ik kan op de duur mijn man zijn problemen niet meer volgen. Ik heb een zwaar gehandicapt kind. Ik verblijf veel in het ziekenhuis. Ik ben meer bezig met de gezondheid van mijn kinderen.”*

In de bestreden beslissing wordt op elk van verzoeksters verklaringen nader ingegaan. Met betrekking tot de verklaring dat de echtgenoot van de verzoekster nieuwe bewijzen van hun problemen heeft voorgelegd, wordt opgemerkt *“dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot Z(...) R(...) voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat deze asielaanvraag op 02.05.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname’*. Met betrekking tot de verklaringen omtrent het gehandicapt kind van de verzoekster, vermeldt de bestreden beslissing *“dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken”* en ook de verklaringen over de algemene toestand in Tsjetsjenië worden uitdrukkelijk in aanmerking genomen. De tweede asielaanvraag werd dus geenszins “zomaar” afgewezen, zoals de verzoekster het voorhoudt. De verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de verweerder zich ertoe beperkt heeft te verwijzen naar het feit dat er reeds een asielaanvraag was ingediend en dat deze was afgewezen, noch waar zij beweert dat er geen rekening werd gehouden met tal van bewijsstukken die zij thans wel kan aanbrengen.

Waar de verzoekster kritiek uitbrengt tegen de beoordeling van de brief van de mensenrechtenorganisatie Memorial en de convocaties, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins dergelijk oordeel bevat en dat uit de stukken van het administratief dossier ook niet blijkt dat de verzoekster deze stukken zou hebben voorgelegd ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag. Deze kritiek is dan ook niet dienstig vermits hij niet is gericht tegen de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt wel dat de verzoekster tijdens het interview van 25 april 2012 expliciet verwijst naar de "bewijzen" die haar echtgenoot heeft neergelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

De echtgenoot van de verzoekster werd op 2 mei 2012 eveneens in het bezit gesteld van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Het beroep dat hij tegen deze beslissing indiende is bij de Raad gekend onder het nummer 98 173.

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting omtrent de brief van Memorial en de convocaties een loutere herneming zijn van de grief van de echtgenoot van de verzoekster, die gericht is tegen de beslissing die in zijn hoofde werd genomen. Daargelaten de vraag of de verzoekster wel over de hoedanigheid beschikt die haar toelaat de motieven van de beslissing die werd genomen in hoofde van haar echtgenoot te betwisten, dient erop te worden gewezen dat het beroep tegen de laatstgenoemde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 86 762 van 3 september 2012 en dit op grond van de volgende overwegingen:

"De verzoeker verwijst naar een brief van de mensenrechtenorganisatie Memorial en de convocaties en stelt dat uit deze stukken duidelijk blijkt dat hij problemen kent in zijn geboorteland en dat deze problemen actueel zijn. Volgens de verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat de convocaties geen bewijskracht hebben omdat ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Waar de bestreden beslissing vermeldt dat de verklaring van Memorial een gesolliciteerd karakter vertoont, geeft de verzoeker te kennen dat dit correct is in de mate dat hiermee bedoeld wordt dat de verklaring is afgeleverd nadat er een schriftelijke bevestiging werd gevraagd, doch in de mate dat hiermee bedoeld zou worden dat de inhoud hierdoor niet objectief en niet waarheidsgetrouw zou zijn, stelt hij dat dit met de meeste klem ontkend dient te worden.

De stelling van de verzoeker dat de verweerder oordeelde dat de convocaties geen bewijswaarde hebben omdat ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. De verzoeker gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing in de eerste plaats wordt geoordeeld "dat deze oproepingsbrieven niet vermelden in het kader van welk onderzoek betrokkene zich dient aan te melden" en "dat betrokkene bijgevolg met deze twee brieven niet kan aantonen dat hij in zijn land van herkomst zal vervolgd worden omwille van zijn voorgehouden vluchtmotieven." Slechts in ondergeschikte orde wordt ook vermeld "dat de RVV bij betrokkene eerste asielaanvraag bovendien oordeelde dat documenten enkel bewijskracht hebben als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen volgens het CGVS en de RVV in casu niet het geval is". Het is dus duidelijk dat in de bestreden beslissing slechts wordt verwezen naar het arrest van de Raad in het kader van de eerste asielaanvraag van de verzoeker en waar in dit arrest wordt overwogen dat documenten enkel bewijskracht hebben als ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De kritiek van de verzoeker is dan ook gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. De kritiek tegen dit overtollig motief is niet dienstig, aangezien het niet aanvaarden van de oproepingsbrieven als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet reeds voldoende wordt onderbouwd door een ander, belangrijker motief waarop de verzoeker geen (gegronde) kritiek levert. De verzoeker betwist immers niet dat de door hem bijgebrachte convocaties geen informatie bevatten met betrekking tot het onderzoek dat jegens de verzoeker zou worden gevoerd in zijn land van herkomst. Gelet op de onder punt 3.3. uiteengezette drievoudige cumulatieve voorwaarde opdat documenten of verklaringen nieuwe gegevens zouden uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en meer bepaald gelet op de tweede voorwaarde dat de als nieuw aangevoerde gegevens relevant moeten zijn, heeft de verweerder naar recht en redelijkheid kunnen oordelen dat de verzoeker met deze niet-gepreciseerde oproepingsbrieven geen vervolging in zijn land van herkomst kan aantonen zodat de oproepingsbrieven niet in aanmerking worden genomen als nieuw gegeven "met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980".

De verzoeker erkent expliciet dat de brief van de mensenrechtenorganisatie Memorial een gesolliciteerd karakter heeft aangezien hij werd verkregen nadat een schriftelijke bevestiging werd gevraagd. Waar hij ontkent dat deze brief hierdoor niet objectief en waarheidsgetrouw zou zijn, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing nergens wordt geoordeeld dat deze brief niet objectiviteit of niet waarheidsgetrouw zou zijn. De verweerder heeft enkel geoordeeld dat de brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont hetgeen, zoals de verzoeker ook aangeeft, wil zeggen dat de brief is verkregen op aanvraag. De kritiek van de verzoeker is niet gericht tegen de bestreden beslissing en dus niet dienstig. De Raad stelt tevens vast dat de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die kunnen aantonen dat het kennelijk onredelijk zou zijn om deze brief niet in aanmerking te nemen als een nieuw gegeven zoals onder punt 3.3. omschreven.

De verzoeker maakt met zijn betoog bijgevolg niet aannemelijk dat de stukken die hij bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht voldoen aan de onder punt 3.3. weergegeven drievoudige cumulatieve voorwaarde om "nieuwe gegevens" uit te maken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. De loutere stelling dat de stukken tijdens de eerste asielprocedure niet in zijn bezit waren en ook niet konden zijn aangezien ze dateren van na deze procedure, is uiteraard onvoldoende. Aangezien de verzoeker niet aantoonde dat hij nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet daar waar de bewijslast ter zake nochtans bij de verzoeker ligt (RvS 13 april 2005, nr. 143.020), toont hij ook niet aan dat zijn asielaanvraag een onderzoek ten gronde verdient, zoals hij het in de uiteenzetting van het middel poneert".

De verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van haar tweede asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de schending van de materiële motiveringsplicht niet is aangetoond. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien de verzoekster niet aantoonde dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenfinding dient te worden vastgesteld dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet wordt aangetoond.

De Raad wijst er tevens op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om tot een schending van het redelijkheidsbeginsel te kunnen besluiten, moet er sprake zijn van een beslissing waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is *in casu* niet het geval. Gelet op de hierboven gevoerde analyse blijkt dat de verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en zoals hierboven werd overwogen, heeft de verzoekster geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond. De gemachtigde van de staatssecretaris kan en mag zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals reeds aangegeven onder punt 3.3. is hij hiertoe immers niet bevoegd en ligt de exclusieve bevoegdheid ter zake bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet hebben dan ook geen uitstaans met de bestreden beslissing zodat de verzoekster zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op de schending van deze bepalingen.

3.6. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE